

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Herr Panthakaks Historie (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297884128/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

ning? – Han var i en bestandig Bevægelse – Han gik frem og tilbage, tvang sig til at synge et Stykke, tog en Priis Tobak, kastede Daasen paa Gulvet, satte sig ned, forandrede hvert Øyeblik sin Stilling, sprang op igen, greb i Lommen efter sit Uhr, erindrede at Broder Vögellein havde det, løb til Vinduet, fandt efter at have vendt Øynerne nogle Minuter, mod den Gade, som Broder Vögellein skulde komme fra, at det var belmørkt, løb til Døren – til Trappen – tilbage igen – og maatte engang over den anden: Nu – – skulde han dog ikke komme snart? – – Endelig overvandt den Mistanke ham, som han længe af alle Kræfter havde søgt at bestride – Endnu hidindtil havde han, i Henseende til sin Vexsel, og vi tør sige endnu meer til sin Vens Ærlighed, haabet; men nu kunde han ikke gøre andet for ham, end ønske, at ham maatte være tilstødt en eller anden Ulykke, som at blive arresteret, eller at have bruddet et Been, eller sligt – Saaledes tilbragte Panthakak en Nat, der syntes ham at være den længste Vinter-Nat, endskjønt det var langt ud paa Foraaret –

Han biede ikke, til Folk var ret opstaaet, førend han, uden at tænke paa sin Sygdom, sprang hen til Kjøbmanden. Om Herr Vögellein havde været der, om han havde faaet pengene, om ham ikke var tilstødt nogen Ulykke, og hvor han var, alt dette spurgte han allerede i Døren om, og blev ved i samme Aandedræt, at beklage sig, at undskyldte sig og endelig at ønske en god Morgen – Kjøbmanden, da han endelig kunde forstaae ham, forsikkrede ikke allene, men beviiste og langt omstændeligere, tydeligere og lovformeligere, end Panthakak skjottede om, at han havde betalt de 400 Gylden i god gangbar Mynt, og at Herr Vögellein, som han ellers kjendte lidet eller intet til, var frisk og vel og ved sin fulde Forstand, da han forlod ham – »Det skulde gjøre mig out, blev han ved, om De var narret – men Panthakak var allerede ude af Døren og i den anden Gade; og uden at vide hvorledes, befandt han sig, hos den naadige Frue von Under – Han spurgte skjælvende om de ikke havde seet Herr Vögellein, og uden at oppebie Svar, udøste han sit heele Hjerter, og fortalte alt det, som han frygtede for – Ih! – – nu kan man dog see, sagde Fruen, saa har han og bedraget Dem – Frøkenen fortalte, at de i dette Øyeblik havde faaet at vide, at han var reyst i gaar med Posten til Geneve, og at han, ventelig af Glemsomhed havde taget 1000 Rixdaler med sig af hendes Fædrene-Arv, som hendes Mama havde betroet ham til at sætte ud. – Panthakak var hverken slettænkende eller letsindig nok til at finde

nogen Trøst deri, at andre var ligesaa uheldige som han – Han beklagede Frokenen i sit Hjerte – Men hun kunde heller ingen synderlig Opmuntring have deraf, thi han talte kun nogle afbrudte Ord, beed sig i Fingrene og gik bort, uden at tage Afskeed – Undervejs faldt det ham ind, at det dog var vel at Herr Vögellein havde ladet sine Meubler, og andre Effecter blive tilbage – Endskjønt, sagde han, de seer ikke ud til at være halvparten af det værd, som han har bedraget mig for, saa er det dog noget – Og noget er bedre end intet – Jeg vil gjøre Beslag derpaa – I disse Tanker kom han paa sit Kammer, lod Verten bede op til sig og spurgte ham med en fortræden Mine; hvad han vel meente at det Snauserie kunde være værd, som var der paa Kammeret? – Snauserie? – svarede Verten – Snauserie, min Herre? – – Dog De vil maaskee kjøbe det – – med et Ord, det er 600 Gylde værd imellem Brødre – Ak! – hvilken Balsam De oser paa min Sjæl, raabte den oplivede Panthakak og omfavnede Verten – Derne, der ikke vidste hvad han skulde tænke 0ra saa stor en Kjærlighed, forsikrede, for nogenledes at gjengeelde den, at han best maatte vide hvormeget Tøyet var værd, siden han selv havde kjøbt hvert Stykke, og han ikke var den Mand, der pleyede at forkjøbe sig – Saa at det ikke er Herr Vögelleins? – Herr Vögelleins? – Han har aldrig havt andet i mit Huus, end en gammel Kuffert, og den lod han bære bort, da han reyste i Gaar – Jeg lod ham tage den, da han betalte mig for den heele Uge, og jeg desuden havde Sikkerhed nok hos saa honet en Herre, som den han lod blive tilbage –

Intet kunde nu være vissere end Panthakaks Ulykke – Vi vil ikke undersøge, om han i sin første Heede var saa lykkelig at finde nogle nye og ret emphatiske Udtryk, til sin Skjæbne, Jordens Ulyksalighed, Menniskets Ondskab, og frem for alle til Herr Vögellein og de falske Brødre – Men al Heede kjølnes, og han skulde fatte en Beslutning. – Han fandt efter langt hen og her tænkende, at han ligesaavel kunde reyse til Fods, og tage ind i de smaae Verts-Huuse, som saamange andre skikkelige Folk – Han havde endnu et Par Guld-Knapper og en Ring tilovers – Naar han solgte dem, kunde han gjerne naae til Geneve uden at trænge – Der ventede han en frisk Vexsel: Thi han havde allerede besluttet, at reyse til denne mærkværdige Bye, førend han fik den nye Aarsag, den Begjærighed, om mueligt endnu engang at see Broder Vögellein –

Nu begyndte han sin Pilegrims-Gang, og endskjønt uvant dertil i